

Slechts Yntema van de *Vaderlandsche Letteroefeningen*, die immers reden had om Wap niet te kunnen luchten en vermoedelijk niet ongaarne wraak nam, noemde het „een monument van de ijdelheid van de schrijver”. Het is dan ook een bijna vermakelijk duidelijk zelfportret van wat Brom de „kunstvlo” genoemd heeft, de brutale parasiet, die „afsprong op alle gevierde mannen, die hij bereiken kon”⁴⁹). In Parijs bezocht hij b.v. Chateaubriand, Victor Hugo, zijn dichterlijke afgod Lamartine en speciaal ook Lamennais, die hem – zoals alle andere cholericen, o.a. Bilderdijk – uitermate boeide, al had hij over de Franse profeet in de dagen van het Belgisch unionisme ook met de diepste minachting gesproken. In Italië zette hij zijn jacht op celebriteiten voort: hij bezocht o.a. de ex-koning Lodewijk Napoleon, de Jezuïeten-generaal Roothaan, Silvio Pellico, Manzoni, Mezzofanti, Lacordaire en Wiseman. Hij vernieuwde de kennis met de pauselijke diplomaat Capaccini, die hij in 1827 te Brussel had leren kennen en die hem bij paus Gregorius XVI introduceerde; in de hem toegestane audiëntie heeft Wap wel niet gerept van Lamennais’ vaderlijke omhelzing. Het merkwaardigst zijn in het boek de menigvuldige blijken van ultramontaans-kerkelijke gezindheid, die de auteur bij het commentariëren van zijn Romeinse belevenissen opzichtig ten toon spreidt en die een bizar contrast vormen met de geest van zijn publicaties uit de *Katholikon*-jaren. Dit geldt vooral voor de lof, die hij bij gelegenheid van zijn visite aan de Jezuïeten-generaal Roothaan de orde toezwaait, waarvan hij de leden slechts weinige jaren te voren betiteld had als „geboefte in ordekleed, tot al ’t kwaad der hel bekwaam”. De grote winst van zijn verblijf te Rome was het hem door de *Sapienzia* verleende eredoctoraat, dat hem in staat heeft gesteld het predicaat *dr.* heel zijn leven lang nadrukkelijk in zijn naam te voeren, tot in zijn handtekening toe.

IV

Terruggekeerd in het vaderland, hervatte hij zijn Bredase lessen, maar tegen 1 januari 1840 kwam daaraan een eind met een blijkbaar allerminst vrijwillig ontslag. Met zijn superieuren leefde hij allang op gespannen voet en vermoedelijk zou hij reeds veel vroeger ontslagen zijn, als hij in de kroonprins geen machtig